

سخنرانی رئیس‌جمهور

رئیس هیأت وزیران جمهوری کوبا،

دکتر فیدل کاسترو

در کنفرانس امور اجتماعی سران در کپنهاک، ۱۲ مارس ۱۹۹۵

آقای رئیس، عالیجنابان:

زندگی سراسر یک رؤیاست و رؤیاهای ما، رؤیا باقی می‌مانند.

این جملات از آن کالدورن الدبارکا، نماینده‌نویس مشهور اسپانیا در صد سال پیش است. فارغ از مقاصد احترام‌آمیز کسانی که در این مجمع حضور دارند باید گفت:

در جهانی که ثروتمندان آن هر روز ثروت بیشتری می‌اندوزند و تهیدستان آن هر روز تهیدست‌تر می‌شوند، در جهانی که خریداران در پاره‌ای از کشورها هر روز بهای کم‌تری برای مرادخام و محصولات اولیه تولید شده پرداخت می‌کنند و هم آنان کالاها را هر روز گران‌تر از دیروز به فروش می‌رسانند، در جهانی که بدهی خارجی کشورهایی که کمترین سهم را از سعادت داشته‌اند، پیوسته افزایش می‌یابد و هم اینکه به رقم باورنکردنی ۱۵۰۰ میلیارد دلار آمریکا رسیده است، در جهانی که جمعیت کشورهای فقیر تا مرز انفجار افزایش یافته و سرمایه‌ها از مناطق فقیر به سمت کشورهای ثروتمند در حال فرار هستند، در جهانی که بخش‌هایی از آن به رغم نیازهای روزافزون به متخصصان هر روز شاهد کاهش دائم نیروهای آموزش دیده و متخصص است، زنان، جمعیت سرخپوست، سیاهان و سایر گروه‌های قومی مورد ستم واقع می‌شوند، در جهانی که مقهور قوانین کشور جنگل است و در بازارهای آن هرج‌ومرج و آناارشی فرمانروائی می‌کند؛

در چنین جهانی توسعه اجتماعی امکان‌پذیر نیست.

در جهانی که انسانیت در آن نباشد، از حقوق بشر نمی‌توان سخن گفت؛ و در جهانی که خودخواهی حاکم باشد، از همبستگی سخن گفتن بی‌هوده است.

در جهانی که جوامع مصرف زده به عنوان

الگوی اجتماعی برای ۵/۷ میلیارد نفر جمعیت آن تبلیغ و تحمیل می‌شود نه محیط زیستی باقی می‌ماند که مطرح باشد و نه منابع طبیعی‌ای وجود خواهد داشت که آسیب ندیده و یا به پایان نرسیده باشد. در چنین جهانی امکان برای توسعه اجتماعی نیز وجود ندارد.

در جهانی که مسابقه تسلیحاتی و تجارت اسلحه هلی‌رغم پایان جنگ سرد همچنان ادامه دارد، در جهانی که یک پشیز از پول‌هایی که در گذشته و حال صرف خرید اسلحه می‌شوند، برای حفظ شرافت انسانی هزینه نمی‌شود، در جهانی که بلوک‌های نظامی به طور غیرعقلانی گسترش می‌یابند و هر روز بیشتر از پیش سلاح‌هایی تولید می‌شوند که در عین دقت، غیرانسانی‌ترند، در چنین جهانی توسعه اجتماعی عملی نخواهد بود.

با هژمونی طلبی و مداخله به هر شکل و تحت هر عنوان که فقط کشورهای کوچک جهان سوم را هدف قرار داده و بدون توجه به حقوق مقدس هر یک از این کشورها و با نقض کامل استقلال و برابری آنها در روابط بین‌المللی نه صلحی وجود خواهد داشت و نه توسعه اجتماعی. اینها همه دروغند و تقلب، لیبرالیسم جدید، که در جهان کسنونی به عنوان مکتب روز به کشورهای توسعه‌نیافته تحمیل می‌شود، بهداشت و درمان، آموزش، فرهنگ، ورزش، تأمین اجتماعی، مسکن، ارزان، آب آشامیدنی و سایر نیازهای بهداشتی مردم را به طرز بی‌رحمانه‌ای قربانی می‌کند. این مکتب به این ترتیب توسعه اجتماعی را امکان‌ناپذیر می‌سازد.

این واقعیت که در کشورهای صنعتی نیز انسان‌های فقیری وجود دارند یک ننگ است. این

که در این کشورها بیکاری کاهش نیافته و با پیشرفت تکنیک، بیشتر هم می‌شود، دلیل روشن غیرعقلانی بودن سیستم حاکم در این کشورهاست.

توسعه روزافزون مصرف مواد مخدر، بیگانه ستیزی و خشونت، نشان‌دهنده از دست رفتن اصول اخلاقی در این جوامع است. کوبا کشوری است که به طور جنایت‌باری مورد تحریم قرار گرفته، زیرا حاضر نیست به دیدگاه‌های همسایه شمالی قدرتمند خود تن دهد و علاوه بر آن به دلیل فروپاشی بلوک سوسیالیستی و شوروی، ۷۰ درصد منابع وارداتی خود را از دست داده است. با این وجود در این کشور حتی یک مدرسه، یک بیمارستان، یک کودکستان یا یک خانه سالمندان تعطیل نشده است. به رغم فقر، در زمره آن دسته از کشورهای جهان هستیم که از بیشترین سرانه معلم، پزشک و مریبان هنری و ورزشی برخورداریم. در کوبا میزان مرگ و میر کودکان زیر ده نفر در هزار تولد است. در این کشور بیسوادی ریشه‌کن شده و سن متوسط به ۷۵ سال رسیده است.

ما یک تجربه کردیم: ما می‌توانیم در اینجا گفت‌وگو کنیم و دست یافتن به آنچه که ما - کسانی که در اینجا اجتماع کرده‌ایم - می‌خواهیم، امکان‌پذیر است ولی برای تحقق آن به چیزی بیش از قول و قرار، قطعنامه و بیانیه نیاز است. تحقق این خواست نیاز به اراده سیاسی و مساوات، نه فقط در درون هر کشور، بلکه حتی بین کشورها دارد. ثروت‌های جهان باید به صورت عادلانه‌تری بین کشورها و در بین مردم هر کشور توزیع شود. باید یک همبستگی بین‌المللی واقعی ایجاد شود.

فقط در چنین صورتی رؤیاهای امروز ما به واقعیت‌هایی در فردا تبدیل خواهند شد.